

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1126/2015
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца М.Д. из Б., чији је пуномоћник Г.Р.Ђ., адвокат из Б., против туженог ДОО Б. Б. – С.к. из Б.Б., коју заступа М.С., адвокат из Ј., ради поништаја решења, враћања на рад и накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1769/2014 од 19.02.2015. године, у седници одржаној 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1769/2014 од 19.02.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1769/2014 од 19.02.2015. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бору П1 20/13 од 07.11.2013. године. Том првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог бр. 24/2013 од 01.02.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, а тужени обавезан да га врати на рад на послове које је обављао до доношења незаконитог решења или друге послове у складу са његовом стручном спремом и радним способностима и да му на име неисплаћене зараде за период од 01.02.2013. године као дана престанка радног односа, до дана повратка на рад исплати износ од 27.000,00 динара месечно, са законском затезном каматом за сваки месец појединчано, почев од последњег дана у наредном месецу за претходни месец до исплате и надлежним фондовима уплати припадајуће доприносе према основицама важећим на дан уплате, као и да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Бор преда уредно попуњене обрасце М-4 и М-8; као и да му накнади трошкове поступка од 130.576,00 динара, са каматом од пресуђења до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се у ревизији указује. Супротно тврдњи ревидената Врховни касациони суд сматра да нижестепене пресуде садрже јасне и непротивуречне разлоге у погледу одлучних чињеница и могу се са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог на пословима одржавања од 2005. године. Дана 11.12.2012. године са туженим је закључио уговор о раду на основу кога је обављао послове домара. Побижаним решењем туженог од 01.02.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду применом члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду, јер је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 60. став 1. тачка 1. и 13. Правилника о раду од 03.12.2012. године и чланом 14. тачка 1. и 3. Уговора о раду закљученог 11.12.2012. године тако што је од 03.01.2013. године са рада одсуствовао више од три радна дана, а о разлозима одсуства није благовремено (у року од 3 дана) обавестио непосредног руководиоца достављањем потврде о привременој спречености за рад. У решењу је наведено да је таквим поступањем исказао непоштовање прописане радне дисциплине и угрозио и пореметио нормално пословање и организацију рада код послодавца. Утврђено је да тужиоцу радни однос престаје са даном достављања решења. Пре доношења отказног решења, тужилац је писмено упозорен 09.01.2013. године о постојању разлога за отказ и остављен му је рок од пет радних дана за изјашњење. Тужилац се писмено изјаснио на наводе из упозорења дана 24.01.2013. године, у коме је навео да је о својој болести обавестио рецепционара, а његов син је 03.01.2013. године у просторијама послодавца оверио здравствену књижицу и покушао доставу потврде о привременој спречености за рад непосредном руководиоцу тужиоца С.Н., која је одбила пријем потврде, са образложењем да она за то није надлежна. Како је син тужиоца инсистирао да га прими директор коме би доставио потврду, речено му је да директор није ту. У поступку је такође утврђено да се тужилац није јављао туженом од 03.-10.01.2013. године, а потврду о привременој спречености за рад донео је 10.01.2013. године и предао је радници Јелени која је радила на рецепцији, а након седам дана донео је и предао дознаке којом приликом му је уручено упозорење пред отказ. Такође је утврђено да је тужилац 03.01.2013. године обавио преглед код специјалисте неурохирурга и да из упута лекарској комисији произлази да се ради о боловању преко 30 дана.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није извршио повреду радне обавезе која му је отказним решењем стављена на терет, јер у његовим радњама не постоји непоштовање прописане радне дисциплине, па није постојао основ за доношење решења о отказу, због чега су усвојили тужбени захтев тужиоца.

Наиме, тужилац је обавио преглед код специјалисте неурохирурга 03.01.2013. године, а из упута лекарској комисији произлази да се ради о

боловању преко 30 дана, па је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац од 31.12.2012. године па надаље био оправдано одсутан са посла, односно привремено спречен за рад због здравствених тегоба. Тужилац је обавестио непосредно претпостављеног о разлозима своје спречености за рад, за које су знали и остали запослени, а уредно прибављену потврду о привременој спречености је истог дана покушао да проследи послодавцу преко члана своје породице у чему није успео јер непосредно претпостављени није примио потврду а директор тог дана није био на послу, што се не може ставити на терет тужиоцу. Из наведеног следи да тужилац није својом кривицом извршио повреду радне обавезе (недостављање послодавцу потврде о привременој спречености за рад- у року од 3 дана) и својим понашањем није нарушио радну дисциплину, због чега није постојао основ из чл.179.тачка 2.и 3.Закона о раду, за доношење решења о отказу, због чега је побијано решење морало бити поништено.Како је утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос,правилно је тужени применом члана 191. Закона о раду обавезан да тужиоца врати на послове које је обављао до доношења незаконитог решења или на друге послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима, уз обавезу исплате неисплаћене зараде у месечном износу од по 27.000,00 динара и уплату доприноса надлежним фондовима почев од 01.02.2013. године, као дана престанка радног односа до враћања на рад. Нижестепени судови су за своје одлуке дали разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Како се у ревизијском поступку расправљају правна, а не и чињенична питања, предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији у којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, јер то према члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП, није дозвољено.

Ревизијом се понављају жалбени разлози који су били предмет правилне и потпуне оцене другостепеног суда, због чега је Врховни касациони суд, у смислу члана 414. став 2. ЗПП изоставио детаљно образлагање тих навода.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**